

APIE LAKSTANČIUS IŠPAŽINTIES SVETUR

/ 70 /

"Kiekvienai parapijai yra duodamas kunigas - klebonas, kuris turi sprūpinti jam pavestų tikinčiųjų reikalus. Jeigu vienas to padaryti nepajėgia dėl parapijiečių gausumo, jam duodamas vienas ar net keli pagalbininkai. Tai gi, kiekvienas tikintysis, galima sakyti, turi "savo" kunigą. Jis jam yra ir Mišių laikytojas, ir krikštytojas, ir tuokėjas, ir šventintojas, o tarp tų pareigų ir jo nuodėmklausis. Nors pagal bendrus Bažnyčios nuostatus, kiekvienas tikintysis turi teisę sau nuodėmklausį pasirinkti, tačiau šita teisė nesuprantama taip, kad jis galėtų iš vieno rajono ar krašto važinėti išpašinties atlikti į kitą rajoną ar kraštą, o juo labiau ta teisė nesuprantama kaip galimybė piktinaudoti atgailos sakramentu. Tačiau gyvenime buvo ir yra, kad tikinčiųjų tarpe atsiranda asmenų, daugumoje, gal ir visuomenoje, iš moterų tarpo, kurie išpašinties niekada neatlieka vienoje vietoje, sakysime, savo parapijoje, pas sau paskirtus kunigus, o važiuoja per parapijas ieškodamas sau tinkamesnių nuodėmklausių. Jeigu ir nevažiuoja per kelias parapijas, tai bent neina išpašinties savojoje, važinėja į kaimyninę. Kalbant apie išpašintį, iškyla klausimas, kaip žiūrėti į tokį tikinčiųjų elgesį?

XXXXXXX XXXX XXX

Pirmausia čia iškyla tokio važinėjimo priešties klausimas: dėl ko žmogus nori savo išpašintį atlikti kitoje parapijoje ir pas kitą ar kitus kunigus? "riešasčių čia gali būti ne vienas. gali būti dėl ko nors netikęs nuodėmklausis, gali dėl ko nors žmogus pas jį eiti nedrįsti. Bažnyčia labai žiūri žmogaus

sąžinės laisvės ir nenori jos varžyti. Dėl to ji leidžia rinktis sau nuodėmklausį. Tačiau čia reikia pastebėti, tik dėl savės sielos gerovės. Visokie, kitookie išskaičiavimai griežčiausiai atmestami, nes jie veda į to didelio sakramento piktnaudojimą.

kaip gyvenimo praktika parodo, asmenys, kurie važinėja į svetimas parapijas atlikti nepažinties, labai retai jos tevažinėja dėl savo sielos gerovės, dėl didesnio tobulumo pasiekimo. Kas yra geras, tam visi kunigai geri, nes visi gali jį išrišti iš nuodėmių, jeigu tik jis už jas galiisi ir šada nebedaryti. Išpažinties svetur paprastai važinėja tokie, o geriam pasakius, tokios, kurioms beveik visi tū kunigai "negeri", ypač gi tos parapijos, kurioje ji gyvena. Tokios liguistos asmenybės jaučiasi esančios "pašauktas" kunigus "kaman-devoti" ir kai jie joms nepasidūda, tai iš karto tampa "nedoras". Jie joms ir pamaldas bažnyčioje "negerai" tvarko, ir Mišias "negerai" laiko, ir išpažinčių "negerai" klauso, ir iš viso yra niekam tikę dvasios vadai. bent jau ne tokie, kaip jos. Kadangi su toliau gyvenan čiais jos taip arti kasdieną nesusitinka, tai anie joms atredo lyg ir geresni; ypač tada, kada nieko apie jas nežinodami, lyg ir pritaria nekurioms jų nuomonėms dėl "Bažnyčios tvarkymo". O šiaip kunigai, joms, mergininkai, girtuokliai, nepamaldūs ir kitokių kitokie; vienu žodžiu tokie, pas kokius bent išpažinties nėra ko eiti. Tačiau svarbiausia čia priežastis, todėl jos ima važinėti kitur išpažinties, yra ta, kad jos tuoju su visais kunigais susipyksta. Ime ant visų kunigų pykti, kam jie jų neklauso, o tada jau viskas išyre, nes pyktis dar gresiau vieta "numaliavoja".

Trumpai galima taip nusekyti suminėtas priežastis: nesutarimas su parapijos kunigais. O tas nesutarimas dėl jų kišimosi į ne savo reikalus, dėl nenoro pasiduoti kaip tikinčio-

sioms pavaldināms kunigu dvasei valdīai.
Ir dabar jūs īsivaizduokite tokio es-
mens īspēšintī. Kokia ji yra? Dēl daugelio
dalykū negera.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Pirmasis dalykas dēl ko tokie esmenys
neteisūs yra tai, kad jie nori parapījoje už-
lėti kunigo vietą ir per jį valdyti kitus
tikinčiauosius arba bent savo "tvarką" įvesti
į bažnyčią, kurioje tie esmenys visiškai ne-
turi teisės ką nors tvarkyti. Įaigi, jeigu
kunigas tokiems ketinimams užvesti su vir-
vę ant kaklo pasipriešina, jis padaro visiškai
teisingas. O toks esmuo, dēl to pykdamas
ant savo dvaseio vado, reiškia, viršininko, da-
ro blogai. Ir tas jo blogumas čia sudigubėja:
lenda ne į savo vietą ir be jokios priežas-
ties pyksta. eigu dēl to jis pradeda prieš
kunigą veikti, kalbėti, jį žūninti, kelti in-
trigas, tai jo kaltė dar padėdėja. Kadangi ku-
nigas yra ne šiaip koks su namiškis, su ku-
rino galima kartais ir pasiginčyti, o kuni-
gas - Dievo per bažnyčią įstatytas ir tokiam
esmeniui tiesioginis dvasinis vyr. anysis, tai
kalbos ir veikimas prieš jį tampa veikimu
prieš M^o bažnyčią. Įaigi tampa kunigo pasto-
rodinio darbo griovimu. O tai jau visai ne
menkniekis. Įeigu toks esmuo prie to ima dar
kunigą niekinti kaip tiesioginį sakramentų
teikėją nāeko neblogesnį už visus kitus, tai
čia jau atsirenda ir kitos paniekos atspal-
vis. Žodžiu, toks esmuo ant savęs sukrauna
daug negerų dalykū, kurie tikrų tikriausiai
jam yra nuodėmės ir tai ne mažos.

Dabar įsivaizduokite, kad toks esmuo eina
īspēšinties. Vėžinoje jis į svetimą parapīją,
pas visiškai nieko apie tai nežinantį kunigą
ir, žinoma, jam viską nupasakoja taip, kaip

pačiam jam geriau išsina. Pasakoja tebe pykdamas ant savų kunigų, nesusitaikęs su jais, neatšaukęs šmeištų, nenarstojęs pykšti. Anas kunigas iš pat karto suklaidinamas. Ir suklaidinamas tokio atvykėlio, kunigo niekintojo. Kokis gi gali būti ta išpažintis? Tik bloga. Gali žmogus save gnosti, tuo, kad kitas, toks pat kunigas, duoda išrišimą ir "Pritaria" jo nuomonei, bet tai juk apgavystė. Ant saviškio kunigo pykti negalima, nėra priešesties. Agaliau, jeigu ji ir būtų, einant išpažintis, pūkčio turi būti atsiskyta. O kaip jo gali būti atsiskyta, jeigu į savo parapijes kunigą net pažūrėti nenorims: taip nekenčiama. Jeigu nuo pūkčio būtina atsiskyti, tai būtina visa tą reikalą su pačiu kunigu sutvarkyti: jo atsiskyti už neteislingus priekaištus, atšaukti šėn šmeištus ir t.t. O jeigu šitai būtų padaryta, savaimis atpaūtų "reikalas" važinoti kitur. Bet kaip tik dėl to kitur ir važinuojama, kad nereikėtų viso to atitaisyti. Aigi, nieknybė padaryta ir daroms toliau, daroms ir nemanoma kada nors atitaisyti, o išpažintis vis einama, vis iš naujo daromos šventvagystės. Ir taip nei iš šio, nei iš to pakeltas prieš kunigą karas tęsimas, o manoma, kad taip ir tegalima gyventi, kad tik taip ir leidžiama gyventi. O iš tiesų viskas čia iš pat šėknies yra bloga ir dargi labai bloga. Su kunigu, žiūrint jo aukšto paskyrimo, pyktis negalima dargi esant priešasčiai, nes ne mums palikta jį teisinti, o pats Dievas jį teis, jeigu jis ką negero padarė; juo labiau gi tokio atveju, koks dabniausiai pasidaro su parapijų padugnėmis - keletu pusiau išprotejusių devatų, kurios jaučiasi tiek didžios, kad gali terlioti visus Dievo kunigus, o jeigu joms atrodo, kad nepritaria jų nuomonei, netgi vyskupijų valdytojus ar vyskopus.

Nors šitai jau nuo amžių buvo ir yra,

nes bepročius sunku visus suraikioti ir iš-
kydyti, bet reikia pasakyti, jog čia drauge
yra ir tokių asmenų pražutis, nes jie savo
nedarumai ne doja pečias švenčiausias daly-
kus: šventuosius sakramentus, toks yra ir at-
gailos sakramentas. Šitokių žmonių tik vienas
galas: pražeras, nes jie sunaikina visa tą,
kas žmogų iš pragaro gelbsti.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

"Aš pasakojo, jog prieš keletą metų Al-
sedžiuose gyveno kažkokia moteris, kurią visi
vadino "juodąja Ona". Ta Ona ir buvo iš tokių,
kuriems pasaulyje nėra nei vieno padorans
kunigo, pirmoje eilėje - Alsedžiuose. Visiems
ji juos šmeižė ir didžiavosi, kad kunigai ne-
verti net jos paspaudžio. Adangi jai savi ku-
nigai nebuvo geri, suprentama, išpažinties va-
žinėjo į kitas parapijas. Ai gi, atlikinėjo
išpažintis, kasdieną ejo Komunijos ir... šmei-
žė kunigus į kur begalėdama. Būdama tokia di-
delė "šventoji" ta moteris ir į testamentą
įrašė, kad numirus jos namuose nelsikytų, o
tuojau pat neštų į bažnyčią.

- Ai visi piemenys manęs neapvaisinėja, -
pasakė apie tai savo patįstamiems.

Ir štai vieną kartą žemaičių / K- lvarijoje
ji laukė autobuso. Aš pat stovėjo palkelis
vyrų. Tik staiga Ona parvirto ant suoliuko ir
sušuko;

~ Duokit kunigą!

Tai išgirdę vyrai susijukė: visi žinojo
kaip ji tuos kunigus "vanojo" ir debar jų
šaukimas jiems atrodė juokingas. Bet jie tuo-
jau surintėje, kaip pamatė, kad moteris nugriuvo
nuo suoliuko žemėn. Tripnolė, bet ji jau bu-
vo... mirusi.

Motieris buvo kilusi iš Sedos ir jos gi-
minės buvo tenai palaidoti Grūtės kapinėse,
bet pati laikėsi Alsedžiuose. Žmonės nugalėno
ją į Alsedžius, bet tenai pasiškėje, jog laido-
ti reikia Sedoje. Nuvezė į Sedą, bet, kaip tyčias,

namiš nbuve nei vieno kunigo, buve išva-
šievę į atlaisdus ar rekoleksijas. Taip ja
nuvešė be niekur nieko į Grūstę ir užkast
be jokių panaidų. Ir taip išėjo, kad nei baž-
nyčioje neteko pabūti ir visi piemenys vei-
zejo, kiek tik beacorejo. Bet ir pasidvyjo
sakydami:

- Matai tau tyčiotis iš kunigų!

Vėl vienas žmogus pasakojo, kad a. s. kuni-
gas Viltis pamokale pasakojo panašų atgiti-
kimą. Buvo irgi panaši į tą "juodąją Oną" mo-
teris ir numirusi. Jis pats matęs, kaip jos
veidas tuojuo po mirties pasidaręs juodas,
kaip anglis. Ir žmonės, ir jis pats, kaneu-
ninkas, tada dar jamas kunigas, labai stebė-
josi. Žmonės irgi kalbėjo:

- Matai, juodino kunigus, o dabar pati
pajuodo.

Ir aš sakau visiems ir visoms, kurie ir
kurios taip elgiantės ir taip stikkinėjate
išpažintis: neniekinkite Dievo kunigų, nes
jis pats juos gina. "Kas juos palies, tas pa-
lies mano akies lėlytę" / / pasakyta
apie tai šv. Rašte. Kunigai Dievo įsakyti namo
pas jį atstov uti. Jų valdžias ne iš jų pečių,
ne tokia, kaip kitų viršininkų. Jie ir spys-
kaitą už mūsų vedimą išganyman duos ne žmo-
nėms, o Dievui. Jeigu jie prasikalsta, Dievui
prasikalsta ir Dievas juos teis. O kas nors
iš žmonių panėgina tuos teisti, tuos Dievas
nuteisais. Amen.